כך שאפילו באינפלציה של אז עמד סכום זה להישחק ולהתרוקן מערכו מדי שנה.

● באותה שעה ניתנה למישפחת ריינר אופציה בלתי־חוזרת לקבל את הבעלות על הדירה בתנאים מגוחכים. תמורת אופציה זו היה על ריינר להפקיד סכום קטן, וסכום זה ניתן לו כהלוואה מטעם הבנק, מבלי לחייב אותו בריבית.

סירוש הדבר: ריינר קיבל דירה — בשכירות ואופציה לרכישה — מבלי להוציא מכיסו אף לירה אחת (מילבד שכר־דירה נמוך במשך כמה חודשים).

זהו צד אחד של העיסקה. מובן שיש לה גם צד שני, שהרי החברות המעורבות לא יכלו לבצע אותה מבלי להסתיר את מהותה ולהסוות אותה כעיסקה מיסחרית רגילה. לשם כך בוצעו הפעולות הבאות:

נוסף בצורת בית בן חמישה חדרים, מבלי שנגבה עבורו מס־הכנסה — דבר ששום ישראלי אינו יכול אף לחלום עליו.

בערבים של ביום, דירה כזאת שווה כ־12 מיליון שקל — וכדי להרוויח סכום כזה נטו, צריך אדם להרוויח כ־30 מיליון שקל.

● המיסמך המדהים ביותר

אלה הם העיקרים הפשוטים. העיסקה עצמה בוצעה בצורה הרבה יותר מסובכת, ודרוש מאמץ ניכר של חקירה וצירוף פרט לפרט כדי ליצור את התמונה השלמה.

כל חלק של העיסקה בוצע בצורה גלוייה, כביכול. התקבלו החלטות רשמיות, נרשמו פרוטוקולים, נחתמו מיסמכים. אר רק כל

ריינר עם יורשו עמירם סיוון (מאחור)
בוועדת־החקירה הסודית, חסיד מושבע

בקשת־האשראי לא היתה אלא כיסוי לפעולה הבאה, מכיוון שהחברה מעולם לא השתמשה באשראי זה. היתה לבקשה סיבה לגמרי אחרת.

כאשר חברה מבקשת זכות למשוך אשראי גדול („פתיחת קו־אשראי") היא נדרשת בדרך כלל להפקיד סכום נכבד באותו בנק, כדי להוכיח את אמינותה. וזה בדיוק מה שקרה: סליליים־חולה הפקידה בבנק יפת, ללא שום סיבה אחרת, סכום של 300 אלף לירות (כ־70 אלף דולר דאז).

במיסמך זה יש נקודה מאלפת: „סלילים" שאלה מה גובה הריבית שתקבל מבנק „יפת" עבור ההפקדה אך אין היא שואלת כלל מה יהיה גובה הריבית שיהיה עליה לשלם. אם אי־פעם

דמי־השכירות שישולמו עד יום ההעברה, וכן יופחת ממחיר הבית פחת בסך 7% לשנה.

סירוש: אחרי פחות מעשר שנים צריך היה הבית להיות מועבר חינם.

למעשה מומשה האופציה רשמית כעבור 11 שנים.

חברת יוניון הולדינג אנד טראסט לימיטד, בעלת השם המפוצץ (בעברית, בערך: חברת איגוד להחזקה ולנאמנות בע"מ) אינה אלא חברה ריקה מתוכן, מן הסוג שבנקים מחזיקים לצרכים שונים. היא שייכת לבנק יפת, השייך, לבנק־הפועלים. נכסיה הסתכמו בשעת העיסקה בהון־מניות נפרע של 2000 לירות.

היא לא עסקה בשום עיסקה אחרת מילבד זו המתוארת כאן.

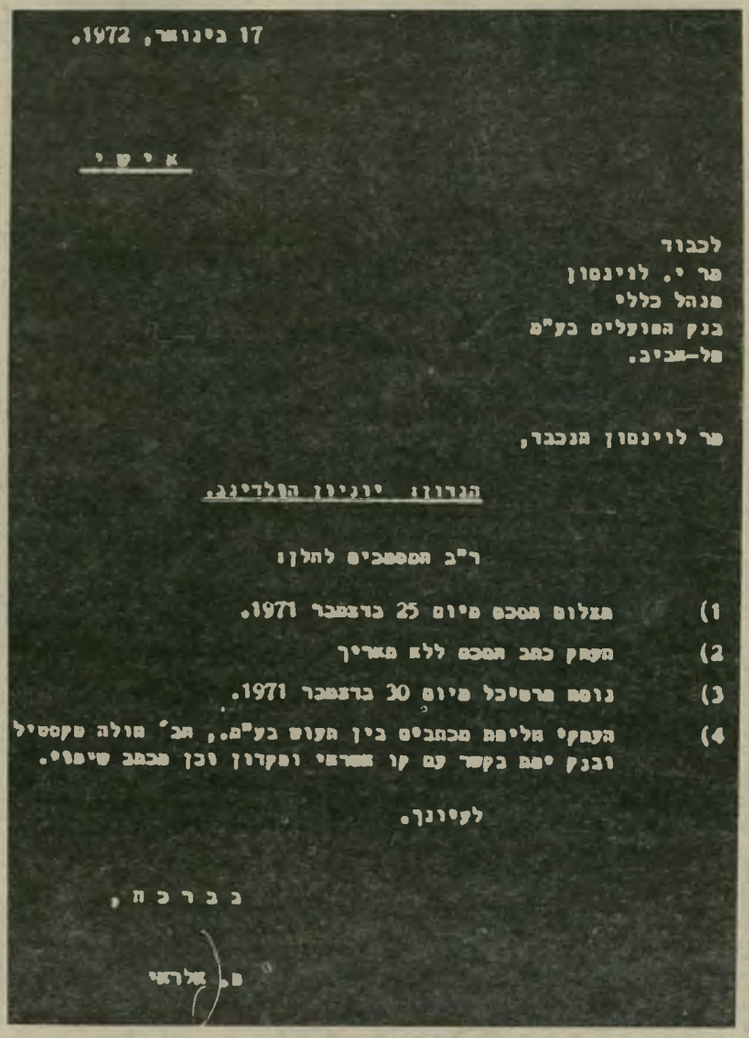

17 בינואר, 1972.

א י ש י

לכבוד
מר י. לוינסון
מנהל כללי
בנק הפועלים בע"מ
תל־אביב.

מר לוינסון הנכבד,

הנדון: יוניון הולדינג.

ר"ג המסמכים להלן:

1) מצלום הסכם מיום 25 בדצמבר 1971.
2) העתק כתב הסכם ללא תאריך
3) נוסח פרוטוקול מיום 30 בדצמבר 1971.
4) העתקי אליאס מכתבים בין הצוע בע"מ, מר' אולה פקסטיל ובנק יפת בקשר עם קו אשראי ופקדון וכן מכתב שיפוי.

לעיונך.

בברכה,

ס. אלראי

„מיסמך מס' 5"
ברשותו הפרטית, מיסמכים מרשיעים

● חברת־הבת שקנתה, השכירה ולבסוף מכרה את הדירה קיבלה מהבנק הלוואה כדי לממן את רכישת הדירה ושיפוצה.

● כדי שהבנק יוכל להצדיק הלוואה כזאת לחברת־בת שלו, שלא היתה אלא חברת־קש ללא נכסים, בוצעה עיסקה סיבובית.

● חברת תיעוש של ריינר הפקידה, בלי שום הצדקה עניינית, סכום גדול מאוד בבנק. הדבר בא כדי שהבנק יוכל להצדיק מתן הלוואה קטנה־יחסית בקבלת הפקדה בסכום הרבה יותר גדול. הפקדה זו הניבה, כמובן, ריבית ניכרת. שהיתה צריכה להגיע לחברת תיעוש, ובמשך זמן־מה גם הגיעה.

● אחרי זמן־מה נמאס לריינר לשלם את שכר־הדירה והתשלומים הגלווים עבור דירת גרושתו. אז הודיעה חברת תיעוש שאת הרבית המגיעה לה מן הבנק יש להעביר לכיסוי שכר־הדירה הזה ושאר התשלומים — כלומר, חברת תיעוש, שבהנהלת אפריים ריינר, שילמה את שכר־הדירה של גרושתו.

● כעבור כמה שנים הועברה הדירה לבעלות הגברת ריינר בתנאים שהיו למעשה — מתת חינם.

משמע: למעשה השיג ריינר את הדירה לגרושתו בלי כל תשלום ממשי. הנכס ניתן לו פחות או יותר במתנה עלידי משק־העובדים, מכספי הסוע־לים.

עיסקה זו מעוררת גם שאלות חמורותמבחינת חוקי־המס — שהרי למעשה שולם כאן שכר

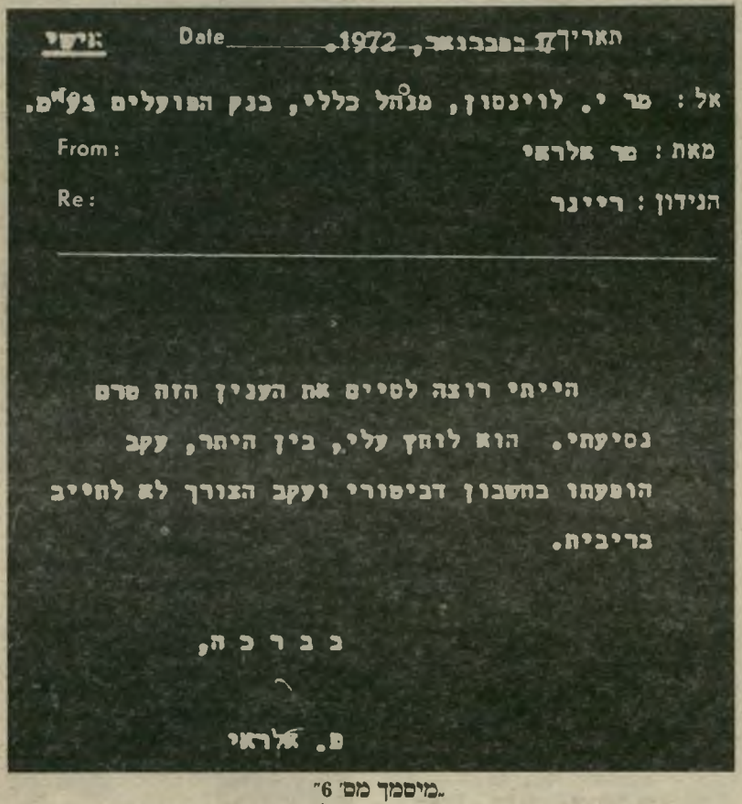

תאריך Date 17 בדצמבר, 1972

אל: מר י. לוינסון, מנהל כללי, בנק הפועלים בע"מ.

מאת: מר אלראי From:

הנידון: ריינר Re:

היתי רוצה לסיים את הענין הזה סרם נסיעתי. הוא לוחץ עלי, בין היתר, עקב הופעתו בחשבון דביסורי ועקב הצורך לא לחייב בריבית.

בברכה,

ס. אלראי

„מיסמך מס' 6"
בחשבון הדביטורי, בלי ריבית

תשתמש בקו־האשראי שנפתח לה, ולשמענו — בביכול — באה ההפקדה.

מיסמך מס' 2: כתב־הסכם, שאינו נושא תאריך, בין חברת יוניון הולדינג אנד טראסט לימיטד עם הגברת תמר ריינר, ובו מפורטים תנאי־השכירות של הנכס בגוש 6341 חלקה 94/1.

בהסכם נאמר כי „תמורת זכות־השימוש בבית במשך תקופת־השכירות תשלם השוכרת למשכירה דמי־שכירות חודשיים בסך של 200 לירות לחודש.. מוסכם בזאת שדמי־השכירות הנקובים הינם קבועים ואינם ניתנים לשינוי מכל סיבה שהיא... המשכירה מעניקה לשוכרת אופציה לרכוש את הבית".

התנאים למימוש האופציה: החברה תמכור את הבית לגברת ריינר במחיר ההיסטורי („לפי ערכו בספרים"), דהיינו: 125 אלף לירות. מסכום זה יירד פיקדון ראשוני בסך 17,500 לירות, כל

מיסמך מס' 3: פרוטוקול של אסיפה כללית שלא־מן־המניין של חברת יוניון הולדינג אנד טראסט לימיטד, ובה התקבלו בקצב מהיר שלוש החלטות בילבד: לרכוש את הדירה האמורה, לחתום על הסכם־שכירות עם אופציה לרכישה עם הגברת תמר ריינר ולקבל הלוואה בסך 125 אלף לירות — בריוק מחיר רכישת הבית ושיפוצו — מבנק יפת.

סירוש: אלה הן שלוש החלטות הקשורות זו בזו: החברה הריקה־מתוכן קיבלה את הכסף מבנק „יפת", שיכול היה להצדיק את ההלוואה בעיקבות ההפקדה הגדולה פי כמה של „סלי־לים־חולה". בכסף זה נרכש ושופץ הבית, והוא הושכר — עם אופציה לרכישה — לגברת ריינר.

לא היתה זאת עיסקה כשרה, ולו לא היה צורך לטשטש את עיקבותיה, יכול